

[Finansministeren.]

om det nedslag, der ydes for nedsat erhvervsevne til aldersrentemodtagere m. fl. og til personer, der er fyldt 65 år, gælder, at man, siden nedslagsreglerne første gang gennemførtes med virkning for skatteåret 1948—49, hvert år har ændret satserne, således at man på det nærmeste har undgået stigning i rentemodtagernes skat som følge af de gennemførte forhøjelser af rentebeløbene. Også i 1955 vil rentemodtagerne få en noget større indkomst som følge af, at renten er steget, og man har derfor også i det foreliggende forslag søgt at undgå sådan stigning af skatten.

Herudover er der foretaget en betydningsfuld ændring af den måde, hvorpå nedslaget beregnes. Dels er den indkomstgruppe, indenfor hvilken der kan gives nedslag, udvidet væsentligt. Jeg kan som eksempel nævne, at maksimalindkomsten for henholdsvis forsørgere og ikke-forsørgere i hovedstadsområdet efter de gældende regler er henholdsvis 7 300 kr. og 5 200 kr., men efter forslaget henholdsvis 11 000 kr. og 7 500 kr. Og dels er nedslaget foreslået beregnet som halvdelen af — mod efter de gældende regler hele — forskellen mellem den skattepligtige indkomst og maksimalindkomsten. Herved opnår man, at den stigning i skatten, som jo er en uundgåelig følge af stigende indkomst, bliver mere lempelig, eller, som man også kan udtrykke det, at aftrapningen af nedslagsbeløbene bliver mindre brat.

Endvidere opnår man, at der også tages hensyn til de såkaldte „selvpensionister“, hvis forhold, som det vil være det høje ting bekendt, tidligere har været genstand for drøftelser her i tinget. Selvom en del af den kritik, som har været fremsat fra selvpensionisternes side, retter sig mod forhold, der ikke kan rådes bod på ad skattelovgivningens vej, har man dog fundet det rimeligt gennem de foretagne forhøjelser af maksimalindkomstbeløbene at åbne mulighed for nedsættelse af indkomstskatten for de selvpensionister, der er over 65 år, og hvis skattepligtige indkomst ikke overstiger beløb, der varierer fra 9 000 til 11 000 kr. for forsørgeres vedkommende og fra 6 500 til 7 500 kr. for ikke-forsørgeres vedkommende. Spørgsmålet om at lempe formueskatten for den samme gruppe af

personer er ligeledes rejst flere gange, men det må tages op til overvejelse under behandlingen af udskrivningsloven for det kommende skatteår.

Reglen i forslaget § 5 om lempelse for etablering m. v. var genstand for drøftelse under behandlingen af den sidste ligningslov. Den mulighed blev bl. a. berørt, om reglen kunne udvides således, at den fik anvendelse også for nyetableringer m. v., der havde fundet sted før 1. april 1950, men den herom fremsatte tanke fandt ikke tilslutning. Jeg vil forsåvidt drage konsekvensen heraf og sige, at når der nu er gået yderligere et år, siden reglen første gang blev vedtaget, må det være rigtigst at flytte den dato, indenfor hvilken etablering skal have fundet sted, frem fra den 1. april 1950 til den 1. april 1951. Man kan vist ikke længere kalde personer, der har etableret sig i den nævnte periode, nyetablere, og hvis de pågældende har økonomiske vanskeligheder, kan dette vel ikke længere antages at have sin årsag i selve etableringen.

Ved bestemmelsen i § 6 har jeg endelig foreslået, at reglerne om begrænsning af fradrag af udgifter til vedligeholdelse af en- eller tofamiliehuse forlænges for et år. Reglerne blev indført i september 1954 for at begrænse forbruget under den rådende vanskelige valutasisuation, og jeg kan ikke se, at forholdene har ændret sig så meget, at en lempelse endnu er mulig.

Idet jeg iøvrigt tillader mig at henvise til de lovforslaget ledsagende bemærkninger, skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige og hurtige behandling.

Endvidere skal jeg tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændringer i lov om præmiering af opsparing*.

Forslaget går ud på at forlænge den nu gældende lov i to år.

Der har været en sådan interesse for opsparingsloven, at en forlængelse må falde naturligt.

Lovforslaget indeholder den nye bestemmelse, at indskyderne efter indskudsårenes udløb frit kan hæve indskuddene på præmiekontiene.

De erfaringer, man fra administrationen og pengeinstitutterne har indhøstet siden lovens vedtagelse, viser, at opsparingslysten